

Sygn. akt : I ACz 2106/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2013r

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie :

Przewodniczący : SSA Andrzej Struzik

Sędziowie : SA Paweł Rygiel , SA Grzegorz Krężolek [spr]

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013r w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko M. H.

o zapłatę

na skutek zażalenia Instytutu – Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) J. w K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 16 lipca 2013r ,

sygn. akt : I C 1277/ 10

P o s t a n o w i a

Oddalić zażalenie

Sygn. akt : I ACz 2106/13

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa J. B. przeciwko M. H. o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia , będących konsekwencją uszkodzenia ciała spowodowanego przestępstwem, Sąd Okręgowy w Krakowie zasięgnął opinii biegłych Instytutu - Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) J. w K..

Po złożeniu opracowania eksperckiego Sąd zaskarżonym postanowieniem z dnia 16 lipca 2013r ustalił i przyznał Instytutowi wynagrodzenie w kwocie 7 531, 85 złotych , a pozostałym zakresie jego wnioski oddalił.

Jak wynika z bardzo obszernego uzasadnienia orzeczenia poddanego kontroli instancyjnej o tym , że przyznane wynagrodzenie było niższe niż to jakie opiewało żądanie Instytutu [kwota 13 463, 64 zł brutto] zdecydowało uznanie przez Sąd , że składowe tej należności w postaci ilości godzin jakie każdy z opiniujących ekspertów , , wedle kart pracy biegłych , poświęcił na zapoznawanie się z treścią akt liczących wówczas 450 kart jest zawyżona i nie odzwierciedla czasu rzeczywistego , który Sąd określił na 10 godzin w przypadku każdej z tych osób , w miejsce czasu wskazanego w tych dokumentach źródłowych.

Drugą składową określonego wnioskiem Instytutu wynagrodzenia , która zdaniem Sądu I instancji nie została wykazana jako rzeczywiście poniesiona była ta , którą opisywała ogólna kategoria ujęta w złożonej fakturze pod zbiorczą nazwą „ inne koszty” , mające odpowiadać kwocie brutto 4 756, 46 zł. Według tej oceny Instytut winien wykazać bliższe dane pozwalające tę wielkość zweryfikować, a zaniechanie po stronie podmiotu opiniodawczego w tym zakresie , dyskwalifikuje tę wielkość jako należną w ramach wynagrodzenia za przygotowanie opracowania.

W zażaleniu od tego orzeczenia Instytut nie powołał w sposób wyraźny żadnych zarzutów, odwołujących się norm prawnych mających przy negowanym rozstrzygnięciu Sądu I instancji zastosowanie.

Domagając się zmiany objętego środkiem odwoławczym orzeczenia i uwzględnienia żądania przyznania wynagrodzenia odpowiadającego kwocie wskazanej w przedłożonej fakturze, Katedra i Zakład (...) powołała się na wstępną kalkulację kosztów przedstawioną przed przygotowaniem opinii, którą Sąd Okręgowy aprobował, a której pochodną była wskazana wyżej faktura określająca należne wynagrodzenie. Uznawała przy tym, że wobec aprobaty dla wstępnej kalkulacji kosztów związanych z opracowaniem oddalenie żądania jego przyznania w tym wymiarze nie jest usprawiedliwione.

Po wtóre negowała możliwość ingerowania Sadu w składową wynagrodzenia za wydanie opinii jaką jest ilość czasu poświęcona przez pracowników Instytutu na przygotowanie opracowania.

Rozpoznając zażalenie Sąd Apelacyjny rozważył

Środek odwoławczy nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Zgodnie z normą art. 291 instytut naukowy lub naukowo badawczy może żądać wynagrodzenia za przygotowane przez siebie opracowanie, ewentualnie także za stawiennictwo przed Sądem swoich przedstawicieli. Ta ogólna norma ma swoje rozwinięcie i uszczegółowienie w brzmieniu stosowanego odpowiednio art. 89 ust. 1 i 2 i 90 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r [jedn. tekst DzU z 2010 Nr 90 poz 594 z późn. zm] oraz Rozporządzeniu MS z dnia 24 kwietnia 2013r w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych [...] { DzU z 2013 Nr 518 }.

Normy te tworzą nie tylko podstawę prawną pozwalającą na określenie rozmiaru należnego wynagrodzenia za opracowanie eksperckie przygotowane na potrzeby postępowania sądowego ale także stanowią normatywne źródło kompetencji Sądu do weryfikacji tego czy postulowane we wniosku o przyznanie wynagrodzenia sumy, przez pryzmat kryteriów w nich powołanych /wymagane dla przygotowania opinii kwalifikacje, czas i nakład pracy / są określone prawidłowo, a w przypadku ich zawyżenia mógł określić je na właściwym, rzeczywiście należnym autorom opracowania poziomie.

Dlatego też, uwzględniając argumenty powołane w zażaleniu Instytutu po pierwsze wskazać należy, iż nie jest doniosłe dla oceny poprawności prawnej kontrolowanego orzeczenia odwoływanie się do wstępnej kalkulacji kosztów przyszłego opracowania/ k. 440 akt/, która z punktu widzenia uprawnienia Sądu do kontroli w w/w ramach wyznaczonych kryteriami ustawowymi złożonego ostatecznie rachunku /faktury / nie ma znaczenia.

Sugerowane w motywach zażalenia związanie nią Sądu nie dałoby się pogodzić z opisanymi wyżej uprawnieniami kontrolnymi przewidzianymi przez przepisy rangi ustawowej.

Po wtóre nietrafne jest negowanie przez Instytut oceny Sądu o wadliwym obliczeniu tej należności, jako będącej pochodną nietrafnego oznaczenia [przez jego zawyżenie] czasu poświęconego na analizę akt przez poszczególnych opiniujących wskazanego w kartach ich pracy. Oponując wobec tej oceny autor zażalenia pomija w zupełności to, że ten składnik należnego wynagrodzenia odniesiony został do samej analizy tekstu akt liczących naówczas 450 stron, które miało zająć poszczególnym osobom wchodzącym w skład zespołu opiniodawczego od 20 aż do 31 godzin, jest składnikiem odrębnym od tego, który dotyczył kolejnego etapu analizy z punktu widzenia samego zadania eksperckiego opisanego w postanowieniu dowodowym Sądu, a także różnym od grupowego ustalania już stanowiska ekspertów, które także zostały objęte kolejnymi jednostkami czasowymi, poświęconymi tylko tym kolejnym etapom, a których Sąd nie objął, całkowicie zasadnie, już swoją ingerencją.

Nie można także zakwestionować ograniczenia należności Instytutu o kwotę odpowiadającą pozycji „inne koszty „ Brak ich bliższego określenia rzeczowego i przede wszystkim związku określonej ich skali, podanej w fakturze nr

(...), z przygotowanym opracowaniem, spowodowało zasadne, w ocenie Sądu II instancji, uznanie, że nie może być to część składowa wynagrodzenia należnego żalącemu się Instytutowi.

Z podanych wyżej przyczyn w uznaniu, że argumenty środka odwoławczego nie są uzasadnione, Sąd Apelacyjny orzekł o jego oddaleniu na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 397 § 2 kpc